

CVETJE

z vertov svetega Frančiška.

IX. tečaj.

V Gorici, 1890.

9. zvezek.

Sveta ura molitve.

Peti dan junija meseca bomo praznovali praznik presvetega Rešnjega Telesa.

Sveta cerkev vabi vse verne, posebno pa ude bratovščine sv. Rešnjega Telesa, da bi ta dan posebno vredno častili Jezusa. Namen te bratovščine je namreč: 1) ljubiti in častiti Jezusa neprenehoma v zakramentu sv. Rešnjega Telesa in tudi druge za to vnemati. 2) Zadostovati za razaljenje in nečast, katero delajo ljudje Jezusu v tem najsvetejšem zakramentu. 3) Njegovo češčenje v sv. Rešnjem Telesu kakerkoli množiti, posebno z lepšanjem revnih cerkev na deželi, da se jim napravi, kar jim je potreba za božjo službo. Ta bratovščina namreč skerbi za oplešavo vbogih cerkev in zato dajo njeni udje vsako leto določeno miloščino. Razun tega so udje dolžni, pa ne pod smertnim grehom, imeti vsak mesec uro molitve. Ud si more sam izbrati dan v mesecu, čas in cerkev, kjer bo celo uro molil pred sv. Rešnjim Telesom. Ako bi bil zaderžan opraviti molitev ob določeni uri, opravi naj jo potem prej ko more; ako je ne more v cerkvi, opravi naj jo doma in če ima veliko opravkov, jo more moliti celo po poti in tudi mej delom, da ima le svet namen

spolniti svojo dolžnost in se pri molitvi oberne proti bližnji cerkvi, kjer je sv. Rešnje Telo.

„Kako pa naj opravljam uro molitve?“ bo morebiti gdo vprašal. Cerkveni pisavci učijo opravljati sveto uro molitve tako le: Ko prideš v cerkev, obudi živo vero, da je Jezus Kristus resnično pričujoč v zakramentu presv. Rešnjega Telesa in potem ga pozdravi. Nato pojdi na mesto, kjer misliš zbrano opraviti sveto uro in prosi Jezusa pomoči, da bi ga mogel pobožno moliti. Ko si se tako pripravil moliti sveto uro, premišluj neskončno ljubezen, katero ima Jezus do nas posebno v zakramentu presv. Rešnjega Telesa. Prevdarjaj pa tudi gerdo človeško nehvaležnost proti Jezusu in prosi ga odpusčenja vsem grešnikom. Nato skleni, da vsaj ti in tvoja družina ne bote več žalili Jezusa in da boš še druge zadrževal po svoji moči. Potem daruj Jezusu sebe, svoje otroke, svojo hišo in mu naznani vse svoje potrebe. Prosi ga, da bi vselej vredno prejel sveto obhajilo posebno pa sveto popotnico na zadnjo uro. Prosi Jezusa pomoči zoper skušnjave ali zoper poglobitno pregreho. Dalje priporoči Jezusu sveto cerkev in njene potrebe, svetega očeta, škofo in drugo duhovščino, cesarja in njegove služabnike, svoje sorodnike, dobrotnike in sovražnike, dobre, da bi stanovitni ostali, in grešnike, da bi greh zapustili. Moli za ude bratovščine presv. Rešnjega Telesa, in duš v vicah tudi ne pozabi. Ko se bliža konec ure, prosi Jezusa, da naj ti odpusti, kar si se pregrešil ta čas: zahvali se mu za vse dobrote, katere si prejel to uro molitve in ponovi storjene sklepe. Priporoči se Materi božji in ko ura odbije, pozdravi Jezusa še enkrat in ga prosi blagoslova.

Udje, ki ne znajo brati, naj molijo rožni venec — žalostni del — v čast presv. Rešnjega Telesa.

Drugi, ki znajo sicer brati, pa ne premišljevati, morejo opravljati urno molitev z molitvami, ki so v njih molitevni knjigi odločene v češčenje sv. Rešnjega Telesa. Lahko preberejo to uro Kristusovo terpljenje in potem naj obudijo v sebi žalost, vsmiljenje in ljubezen do Jezusa; naj bolje pa je, da sklenejo posnemati Jezusove čednosti. Naj poglobitniši sad, katerega prejema kristijan, ako prav premišljuje Kristusovo terpljenje, je, da objokuje svoje grehe. Zato je tudi zelo koristno, ako moliš to uro spokorne psalme, katere najdeš v prvem delu „Nebeške hrane“ stran 353.

Gdor zna premišljevati, more sveto uro molitve opravljati

s premišljevanjem. Taka premišljevanja najde v knjigah: „Sveta ura moliti Jezusa v zakramentu ljubezni božje,“ spisal Janez Volčič, prodaja Matija Gerber v Ljubljani. „Vedno češčenje svetiga Rešnjega Telesa in lepšanje revnih cerkva,“ spisal Janez Bonač, prodaja Henrik Ničman v Ljubljani. V teh bukvah najdeš lepe molitve za sveto uro molitve in sploh vse, kar zadeva bratovščino presvetega Rešnjega Telesa.

— A. —

Pobožnosti in odpustki v mesecu juniju.

Mesec juni je posvečen presvetemu Jezusovemu Sercu. Gdor opravlja sam ali pa z drugimi očitno vsak dan ves mesec molitve ali pobožna dela v čast božjemu Sercu, prejme vsak dan sedem let odpustka in enkrat v mesecu, keder komu drago, popolni odpustek, ako še prejme zakrament svete pokore in sv. Rešnjega Telesa, obišče cerkev in s to potjo pobožno moli po namenu sv. očeta ¹⁾

Devetdnevnica v čast presv. Jezusovemu Sercu. Papež Pij VII. ²⁾ so podelili tistim, ki devet dni pred praznikom Jezusovega Serca (drugi petek po sv. Rešnjem Telesu) skesani in pobožno opravljajo ene ali druge molitve ³⁾ v čast božjemu Sercu, 300 dni odpustka za vsak dan devetdnevnice in popolni odpustek. Tega popolnega odpustka se morejo vdeležiti prvi dan po devetdnevnici ali pa mej osmino tega praznika, ako opravijo spoved, pristopijo k sv. Obhajilu in pobožno molijo za odpustke po navadnem namenu. To devetdnevnico z odpustki lahko opraviš dvakrat na leto, pred praznikom Jezusovega Serca in pa še enkrat mej letom, keder hočeš.

Na praznik Jezusovega Serca je popolni odpustek, ktere se more vdeležiti vsak, ki se spove, obhaja, obišče cerkev, kjer praznujejo Jezusovo presv. Serce in moli po papeževem namenu. ⁴⁾

Urban IV. in drugi papeži so podelili razne odpustke za praznik sv. Rešnjega Telesa, osmino in procesijo. Več o teh odpustkih najdeš v lanskem tečaju „Cvetja.“

¹⁾ Pius IX. 8. maj. 1873. ²⁾ S. J. C. 13. jan. 1818. ³⁾ Pius IX. 26. nov. 1876. ⁴⁾ Pius VIII. 7. jul. 1815.

21. junija, na sv. Alojzija je popolni odpustek, ktere rega se more vdeležiti vsak, ki se ta dan spove, obhaja obišče sv. Alojziju posvečen oltar in moli za potrebe svete cerkve in po papeževem namenu.¹⁾

Razun teh odpustkov je v juniji še več drugih, ketere morejo prejeti eni ali drugi.

Udje tretjega reda imajo popolni odpustek: 13 junija, Serce Jezusovo, vesoljna odveza; keder imajo mesečni shod in enkrat v mesecu, keder je komu drago.

Udje bratovščine vednega češčenja presv. Rešnjega Telesa: na sv. Rešnjega Telesa dan ali pa mej osmino, petek po prazniki sv. Rešnjega Telesa, na Serce Jezusovo, na sv. Janeza Kerstnika, sv. Petra in Pavla dan, tisti dan, ko imajo udje mesečno skupščino, keder opravlja ud mesečno uro molitve, enkrat v mesecu, keder komu drago in vsak prvi četertek in petek v mesecu.

Udje bratovščine presv. Serca Jezusovega: prvi petek ali pa prvo nedeljo v mesecu, na dan Jezusovega Serca ali pa nedeljo potem in na praznik sv. Petra in Pavla.

Udje škapulirske (karmeljske) bratovščine: tisto nedeljo v mesecu, keder ima ta bratovščina svojo mesečno procesijo.

Udje bratovščine rožnega venca: prvo nedeljo v mesecu in na sv. Rešnjega Telesa praznik.

Udje živega rožnega venca: na sv. Trojico, na praznik sv. Rešnjega Telesa, tretjo nedeljo v mesecu in na praznik sv. Petra in Pavla.

V frančiškanskih cerkvah za vse verne, ako opravijo spoved, pristopijo k sv. obhajilu, molijo po namenu sv. očete in obiščejo kako frančiškansko cerkev: 13. junije na sv. Antona Padovanskega, spoznavavca iz prvega reda in 19. junija, blažena Mihelina, vdova iz tretjega reda, na sv. Trojico, ako zmolijo keder obiščejo imenovano cerkev 3 očenaše in 3 češčenamarije. Primeri: Acta ord. min. 1885. P. Beringer S. J. Die Ablässe 1887. Der Marien-Psalter 12. Jahrg. 1889.

— A. —

¹⁾ Benedictus XIII. 22. nov. 1879. in drugi papeži.

Življenje svetega Lovrenca Brindiškega.

IX. poglavje.

Napolitanci pošljejo Lovrenca kot poslanca na Španjsko, da se po njem pri kralji pritožijo proti namestnemu kralju. — Njegovo popotovanje.

1. Za tega časa je vladal Napolitansko kraljestvo španjski namestni kralj. To je bil sirov človek in prava šiba prebivavcem. Namesto dober, skerban in milostiv oče, zaščitnik in varih, jim je bil le terd oderuh, ki ni imel sočutja s terpljenjem, katerega je prebivavcem sam napravljal. Gluh je bil za prošnje, niti se ni zmenil za pritožbe in nejevoljo. Ni bilo več najti pravice, vladala je le moč in samovoljnost. Narod je bil tako razkačen, da se je bilo bati vstaje vsaki trenotek.

Ker je namestni kralj vedno le hudo delal, oterpnelo mu je bilo serce popolnoma za blažja čutila; zato tudi ni zapazil nevarnosti, ki mu preti. O njem piše zgodovinar Muratori tako: „Bil je mož brez razuma in silno časti lakomen. Vedno je mislil na novotarije in delal vse po svoji glavi in termi. Plemstvu je kratil pravice; zatiral je prostost cerkve in nakladal prebivavcem nove davke, katerih niso mogli več plačevati. Nič se ni dosti zmenil za vkaze in naredbe španjskega dvora, če tudi je vedel, da je v vsem odvisen od kralja, čiger namestnik je. Tako samovoljno je vladal in derl narod.“

Ni čuda, da je ta samovoljnost zbudila splošno nezadovoljnost mej vsemi stanovi. Plemstvo in najveljavniši možje v mesta in po deželi so sklenili, da se hočejo osloboditi tega trinoštva, naj jih stane, kar hoče; saj jim tega bremena ni več prenašati. Preden pa nastopijo nevarno pot očitnega vpora, hoteli so svojemu pravemu gospodu in kralju sporočiti o krivicah, nasilstvu in bremenih, katere jim naklada proti postavi namestni kraj.

Ta sklep je bil vsem všeč. Pa nastalo je drugo vprašanje, kako ga zveršiti, in če bo imel tudi zaželen uspeh. Tudi ni hotel nihče sprejeti v tej nevarni in težavni zadevi poslanstva na španjski dvor.

Nazadnje reče eden zbranih mož: „Čemu toliko besedova-

nja, če ne pridemo do sklepa? Menim, da sem našel moža, ki ga mej nami sicer ni, moža, ki bo gotovo zveršil to, kar se mi zveršiti bojimo. Saj vsi poznate patra Lovrenca Brindiškega! Ni ga človeka, ki bi bil sposobnejši zagovarjati naše pravice, in odkriti krivice, ki se nam gode, španjskemu kralju, kaker ravno ta božji mož. Vsem je znana svetost, gorečnost, spretnost, veljava in vpliv tega slavnega kapucina. Tudi ne pozna težav in zaprek, če gre za čast božjo in pravice sv. cerkve. Poleg tega tudi veste, da vživa veliko veljavo na španjskem kraljevem dvoru, kjer je storil vže toliko čudežev. Če vse to dobro prevdarimo, ne moremo si za našo reč zbrati boljšega posredovavca. Le treba je, da svojo zadevo izročimo pobožnemu kapucinu tako, da se ne bo hotel in smel braniti, da ne bi vlsišal naše prošnje. Po mojem mnenji je najkrajša in najboljša pot ta, da sv. očeta in pa kardinalja, ki je pokrovitelj kapucinskega reda, pridobimo za našo reč. Če dobi od papeža povelje, gotovo bo rad slušal. Za prvi trenotek pa je največ na tem, da niti pobožni pater, niti namestni kralj o tem kaj ne zvesta. Ke bi se to zgodilo, splavale bi po vodi naše nade. Ponižni redovnik bi se branil sprejeti poslanstvo, trinoški namestnik pa bi po svoji znani zlobnosti stavil temu namenu vse mogoče zapreke.“

Ta svet je bil vsem všeč; sklenejo ga tudi zveršiti. Sè živimi besedami so popisali papežu in kardinalju nepostavnosti in krutosti, ki se gode; omenili so tudi, da se je še hujšega bati. In dosegli so svoj namen.

Potem so poslali poslanca k patru Lovrencu, kateri je kaker smo videli, ležal za protinom bolan v Kaserti. Poslanci mu niso na drobno razlagali posameznosti, le prosili so ga, naj pride v Napolj, kaker hitro mu bo pustila bolezen. Njegovo navzočnost zahtevajo imenitna in važna opravila, ki tičejo čast božjo in splošni blager podložnih. Tudi so sporočili španjskemu kralju, da namerjavajo v neki važni zadevi kot izrednega poslanca na njegov dvor poslati p. Lovrenca, ktereга dobro pozna.

Lovrenec se ni obotavljal niti trenotek, če tudi je bilo še slabo njegovo zdravje. Saj so ga poslanci zagotovili, da to zahteva božja čast, in to je bilo dovolj, da je pozabil na svojo bolezen. Njegova gorečnost je nadomestila moči, ketere mu je natora odrekla. Napravi se torej na pot v Napolj. Da se ogne vsakemu slovesnemu sprejemu, vravnal je svoje popotovanje tako, da je prišel pozno po noči v samostan. Predstojnik mu je kratko

razložil stvar. Drugo jutro so se zbrali najveljavniši možje iz mesta in z dežele, da se bolj natanko posvetujejo in dogovoré o tej zadevi.

Ko pride p. Lovrenec, vsi pokleknejo, da bi jih blagoslovil in da se priporoče vsmiljenju moža, po čiger posredovanji so pričakovali rešitve iz žalostnega položaja. Od hudih bolečin ves prevzet še precej ne zapazi, da vsi kleče. Ko pa to zagleda, tudi sam poklekne in ne vstane poprej, da so drugi vstali. Ko so se vsi vsedli na svoje sedeže, nagovoril je najstarejši in najimenitnejši našega svetnika tako :

„Častitljivi oče ! Imejte vsmiljenje z nami in pomagajte nam ! To mesto, ta dežela, ki sta bila podobna svetišču, kjer so cvele razne čednosti, sta zdaj razvalina, kjer se šopiri hudodelstvo. Krivica se je vgnjezdila tudi po sodiščih, kjer krivično sodijo. Sveta sramožljivost je zginila iz vseh stanov, in razuzdanost hoče pogoltniti vse meščane. Vbogi, ketere stiska lakota, zastonj zdi-hujejo po dobrotljivi roki, ki bi jih varovala in branila, zakaj gluhi so za vse njih prošnje in zdihovalja. Občni pripomočki, iz katerih so vbogi v sili in pomanjkanji dobivali podporo, zadoščujejo komaj zapravlјivosti in gizdavosti tistih, ki jih oskerbujejo. Celo ti, ketere sili pogum, da bi se potegnili za pravično stvar, boje se njih, ki imajo vladno kermilo v roki. Silno nevarna je vsaka pritožba, zakaj vsakó imajo za hudodelstvo. S kratka, hudobija ostane brez kazni, ker ni nikoger, ki bi postavil jez splošni razujzdanosti. Oni, ki bi mogli in morali kaznovati hudobijo, pospešujejo jo celo sè svojim zgledom, še bolj pa s potuho in molčanjem. Naše mesto, nekedaj napojeno s kervjo toliko sv. marternikov, bilo bi vže pilo kri svojih lastnih bratov, ke ne bi sè svojo zmernostjo krotili serda in nejevolje meščanov. Vzrok vsega tega zla je slabo in samovoljno vladanje namestnega kralja ; zato smo sklenili pritožiti se pri kralji samem, keterega pravičnost in dobrotljivost nam je znana. Ne dvojimo, da bo odpravil vzrok našega terpljenja in stiske in to tem bolj, če bo slišal naše pritožbe iz vaših ust. Zato smo vas, častitljivi oče, zbrali za svojega poslanca in zagovornika. Bodite torej naš posredovavec pri kralji, keterega zaupanje vživata v polni meri. Imamo tudi vže papeževo dovoljenje ; serčno želi, da bi kmalu jenjale naše žalostne razmere. Tudi meni, da ste najbolj sposobni za to poslanstvo. Ravno tako nam je pokrovitelj reda poslal pismeno privoljenje generalja. Potemtakem smemo pričakovati, da

boste sprejeli poslanstvo na korist deželi, v kateri ste bili sami rojeni, in se odpravili na pot na Španjsko. Saj boste s tem koristili veri in rešili veliko duš pogubljenja, v katero zabredejo, če se ne postavi hitro močan jez hudobijam in razujzdanosti, katero pospešuje brezbožno vladanje namestnega kralja!“

Lovrenec je vedel, da je govornik resnico govoril. Solze v očeh pričujočih so mu pričale, da je v resnici terpljenje še večje, kakor so ga opisale besede. Zato je rekel: „Moja starost in bolezen mi seveda ne dopuščate dolzega in težavnega popotovanja. Tudi čutim dan za dnevom, da mi pešajo in ginejo moči in da vže stojim na robu groba. Ker pa zahteva čast božja, da grem na daljno pot, pripravljen sem žrtvovati svoje življenje na korist sv. vere in v blager svoje domovine“.

Pri teh besedah so vsi poklenili, da se mu zahvalijo in prejmejo blagoslov. Potem so se pa podvžali, da hitro pripravijo vse potrebno za pot in mu izroče pisma, katera naj v njih imenu nese kralju.

Lovrenec zdaj sporoči svojima spremljevalcema, p. Hijeronimu iz Kazanove in p. Janezu Mariji iz Montforta, da bodo šli, namesto v Brindizi, na Španjsko. Tako je volja božja, čiger nerazumevnim sklepom se moramo ponižno podvreči. Tovariša sta rekla, da sta ga pripravljena spremiti, kamer ju bo peljal. Seveda je velik razloček, če popotuješ v Brindizi, ali pa v Madrid.

Ker je bila želja bavarskega vojvode, da gre Lovrenec v Brindizi, zato je menil, da mora naznaniti svojemu prijatelju vzrok, zakaj je ni spolnil. To je storil s tem pismom: „Jezus — Marija!“

Presvitli knez!

Vže sem bil na poti, da vstrežem želji Vaše Visokosti in obiščem samostan in cerkev, katero ste v Brindizi sezidali in prav po kraljevo okrasili. Pa ko sem prišel v Napolj, sem za protinom tako hudo zbolel, da nisem mogel dalje popotovati. Ko sem toliko okreval in k moči prišel, da sem jel misliti na daljno popotovanje, prišel je pa drugi zaderžek. Po božji previdnosti so me s papeževim dovoljenjem prebivavci mesta Napolja izbrali za izrednega poslanca k španjskemu kralju v neki imenitni zadevi. Ker vidim, da je tako božja volja, sem se vdal njih želji. Opustiti moram torej prvo dobro delo, da zveršim drugo, ki je imenitnejše. Grem pa na pot s zaupanjem na božje vsmiljenje, da

bom dosegel konec terpljenja napolitanskega kraljestva, pa tudi konec svojega lastnega terpljenja. Naj Vaša Visokost kedaj v nebesih, v katera upam vže mej tem popotovanjem se preseliti, prejme plačilo za vse čednosti, ki ste jih zverševali tukaj na zemlji in naj se te čednosti tudi razcvetajo v vaših potomcih itd.

Naj vas blagoslovita Jezus in Marija!“ — S tem pismom je storil, kar mu je velevala vljudnost in dolžnost nasproti bavar-skemu vojvodi. Zdaj mu je bilo na skerbi, da se o vsem popoi-noma poduči; zato se je na drobno pogovoril o vseh rečeh, v katerih bo imel posredovati pri kralji. Ker je bil vaje tega po-sla, mu je bilo kmalu vse jasno: kar zahtevajo podložni. Le ena težava je še bila: kako naj se izogne zaprekam, ketere bi mu vtegnil delati namestni kralj, če o tem kaj zvé. Ta skerb ni bila prazna: namestnik je hotel na vsaki način zabraniti to poslanstvo.

Zborovanje in posvetovanje v kapucinskem samostanu je bilo sicer tajno. Vsi so obljubili molčati o tem. Ali redko kedaj ostane tajno, kar se je posvetovalo v navzočnosti več oseb. Ta-ko je bilo tudi tukaj. Po svojih vohunih je kraljevi namestnik zvedel v vseh rečeh posvetovanja; tudi da so pobožnega Lo-vrenca zvolili za posredovavca in poslanca, ki naj kralju poroči o vseh krivicah in pritožbah. Namestnik je sprevidel veliko ne-varnost, ki mu preti. Saj je vedel, da ima Lovrenec veliko ve-ljavo pri kralji in vsem dvoru. Pritožbe iz ust tega pobožnega moža bo kralj precej vslišal. Misli in misli, kako bi odvernili to-liko nevarnost. Edini pripomoček se mu je zdel ta, da poslanca sploh ne pusti na Španjsko. Zato je strogo zapovedal, naj mu zabranijo odhod. Na vse kraje je razposlal svoje ogleduhe in se stražami obstavil vse mostove, pristanišča in druge kraje, kjer bi mogel Lovrenec oditi. Tudi po morji mu je hotel odrezati vsaki odhod. Zato je oborožil dve barki, ki ste neprenehoma jadrati semtertje pred loko. Imeli ste povelje, da natanko preiščete vsako barko, ki bi prišla iz pristanišča; p. Lovrenca pa naj mu pri-peljejo živega ali mertvega. Obljubil je bil vsakemu mornarju teh bark po deset zlatov, če zaderže in vjamejo kapucina.

Pa kaj morejo vsi človeški naklepi proti volji Najvikšega? Namestnemu kralju so splavali po vodi vsi njegovi zlobni na-klepi. Napolitanci so zvedeli o njih. Zato so storili vse, da otmó zanjkam moža, ki se hoče za nje žertvovati. Najprimerniše se jim je zdelo, da mož božji precej zapusti mesto. Tako bo ušel iz mreže, ki mu je nastavljena do samostanskega zidovja.

Izbrali so meščanje nekaj zanesljivih mož. Ti so prišli prav tiho okoli polnoči v samostan in prosili Lovrenca, naj nevtegoma zapusti samostan. Peljali ga bodo na kraj, kjer bo varen pred namestnikovim zalezovanjem. Ker zavoljo protina ni mogel peš hoditi, posade ga na konja. V nekoliko urah so prišli do majhnega gradu, ki je stal ob znožji gore Vezuva. Grad je bil kaker nalašč pripraven za skrivališče. Stal je na samotnem kraju, daleč proč od ceste. Le po samotni stezici se je prišlo do njega.

Bilo je okoli dveh popolnoči, ko je prišel Lovrenec sè svojim spremstvom do grada. Zdelo se mu je bolje, da po noči dalje popotujejo, ker so pred sovražnikom varni v temni noči. Seveda bi bil posestnik gradu rad sprejel našega svetnika pod strebo, pa je bil tudi pripravljen dalje spremiti popotnika. Moral je hoditi peš, da ne bi ropot konjskih kopit jih pripeljal v roke tistim, katerim so hoteli ujeti. Bilo je ravno 2. oktobra. V kljubi črni temi so se napravili na pot. Spremljevalci so bili prepričani, da jih bo tudi dalje Bog varoval. Tako pa so sklepali po čudnem dogodku, ki se jim je primeril na potu.

Pri odhodu je moral Lovrenec jahati prav divjega konja, ker v naglici niso imeli družega pri rokah. Plemič, ki je spremljal Lovrenca, je znal, da ga izurjen jezdec komaj berzda, tudi je vedel, da je Lovrenec spreten pridigar, ne pa tudi spreten jezdec. Zato ga je opomnil, naj berzdo vedno derži napeto, da vkroti divjega konja. Lovrenec pa mu hladno odgovori: „Bodite le mirni in brez skerbi gledé konja. Z božjo pomočjo se bo vse dobro izešlo.“

In res! dokler je naš svetnik sedel na konji, je bil miren in krotak, kaker jagnje. Postal pa je zopet nemiren in plašen, ko ga je zajahal drugi jezdec.

Da bi bili naši popotniki varni pred sovražnikom, ogibali so se cest in obhojenih potov. Šli so po samotni stezici, ki je peljala skozi vinograde. Bil je ravno čas tergatve. Čuvali so vinograde veliki, za to izučeni psi. Neki teh psov vgrizne plemiča, ki je spremljal Lovrenca, tako hudo v nogo, da ta na glas zavpije. Lovrenec mu prijazno reče, naj molči, češ, saj ni nič hudega. Res tudi ni čutil več kake bolečine. Če tudi je bil vže precej prileten in imel protin v nogah, vender je lahko hodil poleg svetnika, kaker bi bil mladenič v najboljših letih. Ko so prišli na določeni kraj, hotel je pogledati svojo rano in jo obvezati. Zelo pa se začudi, ko ni našel ni najmanjšega sledu kake

rane. Ta čudni dogodek, kaker tudi druge mej tem kratkim popotovanjem, je pripisoval zasluženju sv. Lovrenca. Veselo se je vernil nazaj v svoj gradiček; saj je vedel, da je Lovrenec na varnem. Na tem kraji naj ostane naslednji dan skrit. Bil je 3. oktober, — dan pred praznikom sv. Frančiška. Ta dan ni mogel brati sv. maše; to mu je delo jako težko. Mej dnem ga je prišel obiskat gvardijan samostana v Napolji z dvema tovarišema; bila sta skoraj gotovo vže omenjena redovnika in njegova popotna tovariša. Lovrenec je zahvalil prednika, ob enem je pa tudi izrazil željo, da bi neizrečeno rad bral drugi dan — na praznik sv. Frančiška — sv. mašo; zakaj največa britkost bi bila zanj, ke bi ta dan ne bil mogel opraviti daritve sv. maše.

Rekli so mu, da se s tem izpostavi naj veči nevarnosti; vsa previdnost, ketere se je do zdaj posluževal, bi bila lahko zastonj. Blizu prebiva grajščak, ki je namestnemu kralju vdan. Ke bi zvedel, da je tu, gotovo bi naznanil namestniku. Pa Lovrenec se ni zmenil za taka prigovarjanja, češ, Bog bo vže čul nad njim in ga varoval pred njegovimi sovražniki. Morali so spolniti njegovo željo in ga po noči peljati v bližnji kapucinski samostan.

Ne bomo se toliko čudili tej gorečnosti našega svetnika, če pomislimo, da si je vse svoje življenje štel v največo srečo, če je mogel vsaki dan brati sv. mašo. — Ko je kot generalj reda obiskaval samostane, hodil je na meji Švice vso noč, da bi prišel vsaj pred poldnem v prvo katoliško vas, da bi mogel maševati. Če tudi je bil od dolzega pota ves truden in zdelan, šel je precej naprej, da bi do družega dne prišel v drugo katoliško vas, ki je bila 14 ur hoda daleč, in ondi maševal, ker ni bilo bliže nobene katoliške cerkve. Drugi dan je bil praznik sv. Lovrenca, keterega je posebno častil. Tudi gre pomisliti, da je na vseh svojih popotovanjih ostro deržal poste, ketere zapovedujeta cerkev in redovno vodilo. Iz tega lahko sprevidimo, kolika žalost bi bila zanj, ke bi na praznik svojega očeta sv. Frančiška Serafinskega ne bil imel prilžnosti opravati daritve sv. maše.

Ko je pa zadostil svoji pobožnosti in izročil svoje poslanstvo nebeškemu varstvu, na to je bil popolnoma miren. Tudi drugi so bili prepričani, da se jim ni ničesar bati v družbi moža, keterega po vseh njegovih potih spremljajo čudeži. Vender so bili

te misli, da se naj poslužijo vse previdnosti, da se ognejo zankam, ketere jim stavi namestnik. Po dolgem posvetovanji so spoznali, da je najvarnejše, če po noči odrinejo proti Španjskemu.

Prav tiho so proti polnoči peljali p. Lovrenca k morju, kjer ste bili skriti dve barki, kateri so poslali Napolitanci. Imeli ste namen, da peljete Lovrenca in njegove spremljevalce na varen kraj. Komaj so stopili na barko, vže zapazijo ladije namestnega kralja. Ta je bil poveljniku obljubil veliko darilo, če vjame Lovrenca in mu zabrani pot na Španjsko. Nevarnost pa je postala še tem večja, ker se je pripravljala huda nevihta. Če se odpelejo na široko morje, so v nevarnosti, da se potope; če se pa derže obrežja, pridejo sovražniku v pest; če tudi stopijo zopet na suho, izpostavijo se največi nevarnosti.

Poveljnik in brodniki niso vedeli, kaj naj store. V tej stiski se p. Lovrenec zateče k molitvi, da z nebes sprosi varstva in blagoslova. Kmalu vstane ves vesel in reče poln zaupanja: „Le pogum in jadrajte na široko morje! Prepričan sem, da bo morje bolj vsmiljeno do nas, kaker namestni kralj. Upam, da bo vožnja srečna.“ —

Te besede so navdale vse z zaupanjem; zginil je ves strah. Premagali so vihar in peneče valove razburjenega morja. Proti dnevnemu svitu so bili vže nasproti stari loki Terracine. Mornarji sami so spoznali, da so bili le po čudeži rešeni, da se barki v tako temni noči in hudem viharji niste razbili. — Po človeško soditi, je bilo skoraj nemogoče, da bi odšli vsem zanjkam, ketere jim je povsod nastavil namestni kralj. Ko je po svojih ogleduh zvedel o Lovrenčevem odhodu, je poslal še dve oboroženi barki za njim. Tudi te dve ga niste došli. Srečno se je pripeljal Lovrenec v genoveško loko, kmalu za njim pa ste prijadrili barki namestnega kralja.

Ko se je po Genovi raznesel glas, da je prišel svetnik v mesto, je bilo vse po konci in veselo. Meščanje so se še spominjali mnogih čudežev, ketere je storil, ko je bil provincijal, zlasti ko so zvedeli, da se je na njegovo priprošnjo še pred dvema dnevmoma na otoku Eljbi zgodil čudež.

Ko je namreč naš svetnik mimo šel, se mu je nekaj vbozih ribičev priporočilo v pobožno molitev. Smilili so se mu in ganjen od njih zaupanja na božjo pomoč, jim svetuje, naj veržejo v morje svoje mreže v Jezusovem in Marijinem presvetem imenu. Ribiči slušajo svetnika. In glej! vjeli so toliko rib, da se se kar

čudili, kaker nekedaj sv. Peter, ko je na Jezusovo besedo vergel mrežo in vjel rib, da se je mreža tergala.

Hvaležni ribiči so ponudili svetniku od tega lova, koliker potrebuje za se in svoje tovariše. Lovrenec pa je zahteval v dokaz hvaležnosti le to, naj molče o tem dogodku. Seveda pa ravno tega v svojem veselji niso hoteli spolniti.

Nekaj dni pred dohodom našega svetnika v Genovo, je prijadralo v loko tudi španjsko brodovje, keterega poveljnik je p. Lovrencu sporočil, da ga ima prepeljati na Španjsko. Lovrencu se je zdelo to vgodno znamenje za blagovoljni sprejem na dvoru. Dogovorili so se, da odrinejo na morje, kaker hitro se vreme zboljša.

Mej tem je delal namestni kralj na vse kriplje, da zabrani odhod. Kar ni mogel doseči sè silo, je hotel zdaj po drugem poti. Naročil je namreč svojim prijatelom v Rimu, naj delajo na to, da prepove kardinalj in pokrovitelj kapucinskega reda Lovrencu pot na Španjsko in prekliče prvi odpis. Natanko so zveršili to željo. Živo so popisali nevarnosti in terpljenje, ketere bo moral p. Lovrenec prenašati na popotovanji. To vtegne smert nakopati slabemu in bolehnemu redovniku. Kardinalj se je res dal preslepiti in menil, da stori dobro delo, če prekliče dano privoljenje. Lovrenec je z enako vdanostjo in pokorščino sprejel ta vkaz, kaker pervega. Saj je bil prepričan, da bo Bog vže našel sredstva, s kterimi bo odstranil vse zapreke, če je sploh njegova sv. volja, da gre na Španjsko.

Vže si je bil namestni kralj svesti svoje zmage; ali mej tem tudi Napolitanci niso rok križem deržali. Obernili so se naravnost v Madrid; razložili so kralju v kratkem svoje pritožbe in pokazali, kako zaderžuje namestni kralj podložne, da se ne morejo pri njemu pritožiti o krivicah, ki se gode po vsem kraljestvu. Omenili so tudi, da zaderžuje v Genovi p. Lovrenca, čiger previdnost, zmernost in pobožnost je kralju dobro znana. Prosili so ga, naj vkaže, da kmalu odpotuje dalje. Ker so mu razmere v Napolji popolnoma znane, bo mogel kralju vse tako popisati, kaker je v resnici.

Ko je kralj zvedel o teh spletkah, je bil zelo razkačen. Zapovedal je svojemu poslancu v Rimu, naj skerbi, da Lovrenec odpotuje nemudoma v Madrid. Ke bi bilo treba, naj se oberne naravnost do papeža. Tega pa ni bilo treba; kaker hitro je

zvedel kardinalj zadevo, kaker je bila v resnici, je zapovedal, naj gre Lovrenec dalje.

Kemaj je to zvedel p. Lovrenec, jel se je pripravljati na odhod. Tudi poveljnik, ki je vže tri mesece čakal sè svojim brodom, je bil pripravljen, da odrine na morje. Čez nekaj dni so barke zapustile pristanišče. Vsaka pa je hotela imeti svetnika na svojem krovu. Verhovni poveljnik je temu tekmoivanju storil konec s tem, da je vzel Lovrenca in njegova tovariša na svojo barko.

Mej potjo je Bog pomorščakom in vsem na barkah prav očividno pokazal, kako drage so v njegovih očeh čednosti našega svetnika. Ko se namreč vstavijo barke na obrežji neke vasi, kmalu zvedo po vsej vasi, da je mej popotniki tudi svetnik iz Brindiza. Neka vodenična žena, ki je poskusila vže vse pripomočke, prihiti, da bi prejela svetnikov blageslov. Lovrenec stori čez njo znamenje sv. križa, — in žena je bila pri tej priči rešena svoje bolezni. Na to je velik strah navdal vse mornarje. Imeli so vsi na barki še toliko večje zaupanje in spoštovanje do svetnika.

Kaker smo vže omenili, šteli so si maljteški vitezi v čast, da so smeli na svojih ladijah prepeljati Lovrenca se Španjskega na Laško; zdaj so si pa Španjci šteli v čast, da ga smejo spremljati z Laškega na Španjsko. Umel je pa tudi na barki porabiti vsako priliko, da je z njimi govoril o Bogu in o tem, kar jim je v večno zveličanje. — Ko je namreč opravil svoje molitve in premišljevanja, jel se je po domače razgovarjati z mornarji. Vprašal jih je razne reči, ki se tičejo mornarstva. Viharno morje, ki stavi pomorščaka v vedno nevarnost, dajalo mu je priliko za razne nauke. Opomnil jih je, kako spremenljivo je vse na svetu, enako morju. Zdaj je vse mirno po vsej morski gladini, katero prezre človeško oko. Naenkrat pa pribuči vihar, ki dela po morji valove, stolpom enake. Tako je tudi človeško življenje. Ko si človek misli, da je najbolj varen, vzdignejo se skušnjave in druge nezgode, ki ga hočejo potopiti, kaker morski valovi barko. Zato je treba, da človek čuje nad seboj, kaker kermar na barki, in je vsaki trenotek pripravljen stopiti pred večnega sodnika. — S takimi in enakimi nauki je navdajal naš svetnik vse svoje popotnike z velikim pogumom proti vsaki nevarnosti.

Ob tistem času je bila navada, da je gosposka obsojala razne hudodelnike k delu na barkah. V verige vkle-

njeni so morali opravljati najtežavniša dela. Tudi za te hudodelnike je imel p. Lovrenec prijazno besedo. Učil jih je resnice sv. vere in kako naj si obernejo v dušni prid svoje terpljenje in kazen ter s tem nabirajo zasluženo v nebesih. Dokazal jim je, da je za nje edini pripomoček ta, da voljno in vdani v božjo voljo prenašajo, kar se s svojimi pregrehami zaslužili. To jim bo lajšalo časno kazen, odešli bodo pa tudi večni kazni, katere se je človeku prav za prav edine bati, ker večno terpi. Vsaki pa mora božji pravici zadostiti, zato naj v zadoščenje prenašajo terpljenje. Prijazne besede našega svetnika so šle tudi tem terdovratnim hudodelnikom k sercu. Marsikateri je naenkrat postal ves nov človek. Poveljnik se je kar čudil, kako jih je Lovrenec v tako kratkem času poboljšal. Toliko vpliva je imel svetnik tudi do serc zastarelih hudodelnikov!

Ko so se po širokem morji vozili več dni, obstoji nekaj časa brodovje pri Monaki. Tukaj se je zgodil zopet nov čudež. Kaker hitro so popotniki stopili na suho, je šel p. Lovrenec v grad, da bi tam drugo jutro maševal. Ko je prišel v grad, poklekne pred njega neka služabnica kneginje, ki je vže dolgo bolehal, in ga prosi blagoslova. Svetnik bolnico blagoslovi, in ta naenkrat ozdravi. Neki svet strah po tem čudnem dogodku navda vse v gradu, in neka radovednost je silila tudi kneginjo, da bi bila pri sv. maši, katero bo bral svetnik; zato ni šla spat. — Omenjeni strežniki so bili vže popred naročili, naj pripravi šest pertičev, katere bi znal Lovrenec rabiti mej sveto mašo, da si briše solze. Pridela je pa sama še enega, katerega je potem hranila vse svoje življenje kot drag zaklad. Pokladala ga je na razne bolnike, ki so po svetnikovi priprošnji zopet zadobili ljubo zdravje.

Prav tiho je šla kneginja v izbo, ki je bila poleg kapele. Odtod je v kapelo lahko videla vse, če tudi je iz kapele ni mogel nihče videti. Kmalu po polnoči je prišel Lovrenec v kapelo, da se pripravi za sv. mašo. Stopivši notri pravi tovarišem: „Kneginja je tudi tukaj!“ Ta se zelo začudi tem besedam; še bolj pa se je čudila svetniku, ki se jej je zdel pred oltarjem kaker nebeški angelj. Če tudi je stal pri altarji šest ur, zdelo se jej je kaker trenotek.

Marsiketera posvetna Evina hči, ki si ob nedeljah in praznikih želi mašo, ki naj k večemu petnajst minut traja, mislila bi si, ke bi to brala: „Pač je morala biti ta kneginja priprosta

in neumna, da je bila celih šest ur pri maši prenapetega redovnika!“ — Seveda se jim ne zdi čudno in dolg čas, če so po šest ur na plesišči, v gledišči in veselih družbah; — ne gre jim v glavo, kako bi mogel biti človek toliko časa v cerkvi in moliti sv. rožni venec! Ali pobožna kneginja je drugače mislila. Prav vesela in zadovoljna je bila, če tudi je bila maša dolga. Sè svetnikom vred je pretakala solze in uživala notranji mir in tolažbo, ketere ljudje ne morejo okusiti, dokler so sužnji ničernosti in posvetnega razveseljevanja.

Imenik svetnikov in svetnic vsega serafinskega reda.

(Opazka.) m. pomeni marternik; sp. spoznavavec; dv. de-
vica; vd. vdova; 1. 2. 3. r. prvega, drugega, tretjega reda.

1. Sveti naš oče Francišek, rojen v Asizu v Umbriji na Laškem leta 1182. Vstanovil je tri rede, namreč prvega manjših bratov leta 1209 za moške, drugega klarisinj leta 1212 za ženske, tretjega spokornosti za oba spola mej svetom leta 1221. Rane Kristusove je dobil na gori Aljverniji leta 1224. Vmerl je v samostanu pri sv. Mariji Angeljski, porcijunkula imenovani, dne 4. oktobra 1226. Papež Gregorij IX. ga je prištel svetnikom leta 1228. Njegove svete koščice so našli po dolgem iskanji pod velikim altarjem bazilike v Asizu leta 1820.

2. Sv. Berard iz Karbija, prvi marternik iz prvega reda sv. Franciška. Martran je bil sè štirimi tovariši v Maroku leta 1220. Papež Sikst IV. jih je leta 1481 sprejel mej svetnike. Tovariši so ti le:

3. Sv. Peter od sv. Geminijana, m. 1. r.

4. Sv. Akurzij iz Tuscije, m. 1. r.

5. Sv. Adjut iz Etrurije, m. 1. r.

6. Sv. Oton iz Tuscije, m. 1. r. Vseh skupaj god je 16. prosinca.

7. Sv. Danijelj Tazanela iz Blande, m. 1. r. martran v Septi v Mavretaniji leta 1221 ob enem sè šestimi tovariši, ki so:

8. Sv. Angelj iz Sifeja, m. 1. r.
9. Sv. Samuvelj iz Sifeja, m. 1. r.
10. Sv. Domen iz Kastrovilara, m. 1. r.
11. Sv. Leon iz Korijolana, m. 1. r.
12. Sv. Hugolin iz Čerisana, m. 1. r.
13. Sv. Nikolaj is Korijolana, m. 1. r. God vseh vkup
13. vinotoka.

14. Sv. Nikolaj Pik iz Gorkuma, m. 1. r., gvardijan gorkumskega samostana, ki si je zaslužil marterniški venec leta 1572 v Brijeli v Holandiji in ž njim deset sobratov. Vse te je papež Pij IX. leta 1867 svetnikom prištel. Tovariši so ti le:

15. Sv. Hijeronim Vertenski, m. 1. r.
16. Sv. Teodorik Emdenski, m. 1. r.
17. Sv. Nikazij iz Hesije, m. 1. r.
18. Sv. Vilehad Danec, m. 1. r.
19. Sv. Godefrid Merveljan, m. 1. r.
20. Sv. Antonij Vertenski, m. 1. r.
21. Sv. Antonij Hornarijski, m. 1. r.
22. Sv. Frančišek Roaški, m. 1. r.
23. Sv. Peter Aškanec, m. 1. r.
24. Sv. Kornelij Vikan, m. 1. r.

25. Sv. Peter Kerstnik, m. 1. r. Martran je bil pri Nangasakiju na Japonskem leta 1597 skupaj s petimi tovariši prvega reda in sedemnajst samostanskimi tretjeredniki. Te je Urban VIII. prištel blaženim in Pij IX. jih je zapisal mej svete leta 1862. Tovariši so pa ti le:

26. Sv. Martin od Vnebohoda, m. 1. r.
27. Sv. Frančišek Blank, m. 1. r.
28. Sv. Frančišek od sv. Mihaela, m. 1. r.
29. Sv. Gundisalj v Garsija, m. 1. r.
30. Sv. Filip Jezusov, m. 1. r.
31. Sv. Pavel Susikvi, m. 3. r.
32. Sv. Gabrijelj iz Ize, m. 3. r.
33. Sv. Janez Kvizuja, m. 3. r.
34. Sv. Tomaž iz Ize, m. 3. r.
35. Sv. Frančišek zdravnik, m. 3. r.
36. Sv. Tomaž Kozakvi, m. 3. r.
37. Sv. Joahim Sakvijor, m. 3. r.
38. Sv. Bonaventura iz Meaka, m. 3. r.
39. Sv. Leo Larazuma, m. 3. r.

40. Sv. Matija iz Meaka, m. 3. r.
41. Sv. Antonij iz Nangasakija, m. 3. r.
42. Sv. Ludovik Ibarki, m. 3. r.
43. Sv. Pavel Juanikvi, m. 3. r.
44. Sv. Mihaelj Kozokvi, m. 3. r.
45. Sv. Peter Sukveiksein, m. 3. r.
46. Sv. Kozim Rakvaja, m. 3. r.
47. Sv. Frančišek Fahelante, m. 3. r. God vseh vkup

5. svečana.

48. Sv. Fidelj iz Sigmaringe, marternik kapucin; vmorjen leta 1662 v Sevisu v Švici.

49. Sv. Bonaventura, škof in cerkveni učenik, sp. 1. r. Vmerl je v Lijonu leta 1274 in Sikst V. ga je imenoval učenika vesoljne cerkve.

50. Sv. Benvenut iz Ankone. škof, sp. 1. r. Vmerl je leta 1282 in Martin IV. ga je prištel svetnikom.

51. Sv. Ludovik, škof v Tolosi, sp. 1. r. Vmerl 1299. Papež Janez XXII. ga je sprejel mej svetnike.

52. Sv. Anton Padovanski, sp. 1. r. Vmerl je leta 1231, za svetnika razglašen od Gregorija IX. leta 1232.

53. Sv. Bernardin iz Sijene, sp. 1. r. Vmerl je leta 1444; papež Nikolaj V. ga je svetnikom prištel. Vtegnil bi v kratkem dobiti ime cerkvenega učenika.

54. Sv. Janez iz Kapistrana, sp. 1. r. Vmerl je leta 1456. Aleksander VIII. ga je zapisal mej svetnike leta 1690. Maša in duhovne molitve njemu na čast bodo kmalu predpisane za vesoljno cerkev.

55. Sv. Jakob iz Marke (Ankona), sp. 1. r. Vmerl je leta 1476, svetnikom prištet od Benedikta XIII. leta 1726

56. Sv. Peter iz Alkantare, sp. 1. r. Vmerl je leta 1562, svetnikom prištet od Klemenca IX.

57. Sv. Frančišek Solan, sp. 1. r. Vmerl je v Limi (Amerika) leta 1610; papež Benedikt XIII ga je prištel svetnikom leta 1726.

58. Sv. Peter Regalat, sp. 1. r. Vmerl je leta 1456; svetnikom prištet od Benedikta XIV.

59. Sv. Pacifik od sv. Severina, sp. 1. r. Vmerl je leta 1721; v število svetnikov ga je zapisal Gregorij XVI. leta 1839.

60. Sv. Janez-Jožef od Križa, sp. 1. r. Vmerl je leta 1734; svetnikom prištet od Gregorija XVI. leta 1839.

61. Sv. Leonard Portomavriški sp. 1. r. Vmerl je v Rimu leta 1751; mej svetnike ga je sprejel Pij IX. leta 1867.

62. Sv. Didak, sp. 1. r. Vmerl je leta 1463; svetnikom prištet od Siksta V.

63. Sv. Paskalj Bajlon. sp. 1. r. Vmerl je leta 1592; svetnikom prištet od Aleksandra VIII.

64. Sv. Benedikt od sv. Filadelfja, sp. 1. r. Vmerl je leta 1589, svetnikom ga je pridružil Pij VII. leta 1807.

65. Sv. Feliks iz Kantalicija, sp. kapucin. Vmerl je leta 1585, svetnikom prištet od Klemena XI.

66. Sv. Jožef iz Leonise, sp. kapucin. Vmerl je leta 1612. Mej svetnike sprejet od Benedikta XIV.

67. Sv. Serafin iz Granarske Gore, sp. kapucin. Vmerl je leta 1604; svetnikom prištel ga je Klemen XIII.

68. Sv. Lavrencij iz Brunduzija, sp. kapucin. Vmerl je leta 1619; za svetnika ga je razglasil Leon XIII. leta 1881.

69. Sv. Jožef iz Kupertina, sp. konventualj. *) Vmerl je leta 1663, svetnikom prištet od Klemena XIII.

70. Sv. Ludovik, kralj francoski, tretjerednik. Vmerl je leta 1270, svetnikom prištet od Bonifacija VIII.

71. Sv. Ferdinand, kralj Kastilije in Leona na Špankem. sp. 3. r. Vmerl je leta 1252.

72. Sv. Ivo, francoz, sp. 3. r. Vmerl je leta 1303; svetnikom prištel ga je Klemen VI.

73. Sv. Eljzearij grof, iz Sabrana na Francoskem. sp. 3. r. Vmerl je leta 1323, svetnikom prištet od Urbana V. leta 1369.

74. Sv. Rok sp. 3. r. Vmerl je leta 1327.

75. Sv. Konrad iz Placencije, sp. 3. r., vmerl leta 1351.

76. Sv. Klara iz Asiza, devica drugega reda. Vmerla je leta 1253. Aleksander IV. jo je prištel mej svete l. 1255. Po nji ima drugi red sv. Franciška ime „klarisinje“.

47. Sv. Neža iz Asiza, dv. 2. r. Vmerla je leta 1253.

78. Sv. Katarina iz Bononije, dv. 2. r. Vmerla je leta 1463, svetnicam prišteta od Klemena XI.

79. Sv. Koleta iz Korveja na Francoskem, dv. 2. r. Vmerla je v Gandavu leta 1447, mej svetnice jo jo prištel Pij VII. leta 1807.

*) Beseda razložena str. 87.

80. Sv. Veronika Julijani, dv. 2. r. Vmerla je leta 1727, svetnica razglašena od Gregorija XVI. leta 1839.

81. Sv. Roza iz Viterbija, devica tretjerednica. Vmerla je leta 1253.

82. Sv. Hijacinta Mariskoti, dv. 3. r. Vmerla je leta 1750; Pij VII. jo je zapisal mej svete leta 1807.

83. Sv. Angela Merici, dv. 3. r. Vmerla je leta 1540; svetnicam prišteta od Pija VII. leta 1807.

84. Sv. Marija - Frančiška z ranami, dv. 3. r. Vmerla je leta 1691, mej svetnice sprejel jo je Pij IX. leta 1867.

85. Sv. Elizabeta Ogerska, vdova 3. reda. Vmerla 1231, svetnica spoznana od Gregorija IX.

86. Sv. Elizabeta Portugaljska, vd. 3. r. Vmerla je l. 1336, Urban VIII. jo je razglasil za svetnico leta 1625.

87. Sv. Margarita Kortonska, spokornica 3. r. Vmerla je leta 1297 in Benedikt XIII. jo je leta 1708 sprejel mej svetnice.*)

(Od tu naštetih svetnikov je življenje popisano v „Cvetji“: Št. 1. sv. Frančišek, III. tečaj obširno; v I. II. in V. tečaju njegova pisma in čudeži.

Št. 49. sv. Bonaventura, V. tečaj.

„ 52. sv. Antona čudeži, IV. tečaj.

„ 54. sv. Janez Kapistran, VIII. tečaj.

„ 57. sv. Frančišek Solan, VII. tečaj.

„ 68. sv. Lovrenec iz Brunduzija, III. kratko, IX. obširno.

„ 70. sv. Ludovik kralj, I. tečaj.

„ 85. sv. Elizabeta Ogerska, II. tečaj.

V knjižici: „Obrazci življenja i. t. d.“ v Ljubljani 1868. se nahaja na kratko življenje naslednjih:

Št. 14. sv. Nikolaj in tovariši, gorkumski marterniki;

„ 61. sv. Lenard Portomavriški;

„ 84. sv. Marija - Frančiška.)

E.

*) Prim. Act. Ord. Min. II. str. 96.

P. Oton Skola,

apostoljski misijonar Indijanov v severni Ameriki.

(Dalje.)

VII.

Miljvokijska škofija je v tem času obsegala državo Viskonzin, izvzemši nekaj krajev ob Gorenjem jezeru. Razprostira se pa Viskonzin proti severu do Gorenjega jezera, proti vzhodu jo meji Mičigensko jezero, proti jugu pokrajina Ilinojs in proti zahodu reka Misisipi in država Minesota. Pokrajina obsega 2536 štirijaških angl. milj z blizu dva milijona prepivalcev. Dežela je večinoma gorska ravnina, ki se vzdiguje 180 — 370 metrov nad morsko gladino. Le na severni strani jo obkrožuje 490 metrov visoko pogorje, ki je izrastek mičigenskih rudnih gor; na jugu se vzdigujejo posamezni holmci. Dežela je obsejana z jezeri, tudi se po njej vijo reke, ki se stekajo v Misisipi ali pa v Mičigensko jezero. Največje jezero je Vinebago, glavna reka pa Viskonzin. Podnebje je zdravo, če tudi je po zimi hud mraz. Po severnih krajih se razprostirajo še prvotni gozdi; seveda so ob rekah in jezerih dandanašnji vže močno izsekani. Dežela je bogata tudi raznih kopanin (rudnin). Posebno lepo se razcveta kupčija z raznimi izdelki. Pervi evropejci, ki so se v te kraje naselili, so bili kanadski kupci s kožami. Zgodilo se je to okoli leta 1669. Vstanovili so tukaj kupčijsko zadrugo. Leta 1836 je postal Viskonzin poseben teritorij in 1848. l. je bil sprejet kot država v zvezo Zedinjenih držav. Največje mesto te države je Miljvoki, ki stoji na precej visokem gorovji, kjer se reka istega imena steka v Mičigensko jezero. Ko so prišli tjakaj prvi kranjski misijonarji leta 1835, je bila na tem kraju le ena hiša necega kupca s kožami. Ob času ko je prišel p Oton je imelo mesto vže 20.000 prebivavcev, dandanašnji pa jih ima vže nad 100.000. V Viskonzinu živi še okoli 10.400 prvotnih prebivavcev, ki so različnih indijanskih rodov, kaker Očipve, Menomoni, Oneida, Vinibigo i. t. d. Večinoma so zdaj vže precej civilizirani. Le Vinibigi se klatijo še okoli, kaker po naših krajih cigani. Po najnovejšem štetji je po vseh Združenih državah še 262 620

Indijanov. Kaker se je bralo pred kratkem v nekem dopisu „Danice“, oskerbujejo to število Indijanov le štirje misijonarji; znamenje da manjka mož, ki bi se hoteli žertvovati, kaker so se naši znani rojaki!

Ob času, ko je prišel naš misijonar mej Manomini-indijane, je štel ta rod še kakih 4200 duš. Vže Baraga omenja v knjigi „Popis navad in zaderžanja Indijanov,“ da je to deblo mirnega in krotkega značaja. Zato je bilo tudi toliko bolj sposobno, da se stalno naseli in preživi z delom svojih rok. In tudi le potem more misijonar vspešno sejati seme božje besede.

„Dné 9. oktobra 1853 sem po osem-letnem bivanji zapustil Lapointe na Zgornjem jezeru na povelje svojega škofa Henri-ja“ — tako je pisal p. Oton iz „Okonto - Riverja“ dné 18. maja 1854. l. družbi sv. Leopolda — „Šel sem skozi Miljvoki, da vidim svojega škofa in se z njim pogovorim o svojih misijskih zadevah. Čez nekoliko dni sem odrinil dalje proti Grin-Beju (Green-Bay). Tukaj sem v nedeljo čez deset let zopet pridigoval nemškim naseljencem po nemški. Potem sem popotoval dalje proti reki Okonto. Dne 3. novembra sem prišel srečno v svojo misijonsko postajo, če tudi sem imel marsiketero nezgodo mej potjo preterpeti.

Moji Manomini so me prav prijazno in ljubeznivo sprejeli. Precej so mi vredili majhino hišico za stanovanje. Nekaj dni po mojem prihodu so me peljali na neko peščeno visočino. Tukaj je bilo veliko Indijanov zbranih. Na povelje svojih glavarjev so prišli precej vsi iz svojih koč, poklekli so in me prosili blagoslova.

Precej sem ogovoril te dobre divjake po očipve-indijanski, ker sami tudi ta jezik nekoliko umejo. Jako so bili veseli, ko so videli mej seboj mašnika, kateremu morejo potožiti svoje britkosti in razodeti svoje želje in čutila brez tolmača. — S te visočine so me čez nekaj dni peljali Indijani v majhinem čolnicu v neko prijetno, prav rodovitno dolino. Ostal sem tukaj v neki hiši, dokler nismo čez kake tri tjedne postavili lesene cerkve. Stala je namreč na tem kraju prazna hiša. Nakupil sem Indijanom na bližnji žagi mnogo dilj in žrebljev. S temi potrebnimi rečmi so spremenili hišo v cerkev, poleg ketere so tudi meni postavili stanovanje. Pa moji pripomočki so bili prepičli, kaker tudi letni čas prepozen, da bi bil mogel cerkev zdaljšati in do-delati. Le 24 črevljev je dolga in 18 široka; dosti premajhna,

da bi mogli iti v njo vsi stari in novokerščeni divjaki. Tudi še živi kakih dobrih 30 milj hoda od tukaj velika množica kerščenih in nekerščenih divjakov Manominijev. Iz raznih krajev hite sem skoraj vsaki dan divjaki, ki me prosijo sv. kersta.

Tudi najodličnejši glavar Manomini-indijancev, Oškoš po imenu, mi je terdno obljubil, da se bo dal na spomlad sè svojo družino kerstiti. Deržava ga je odlikovala sè sreberno medaljo. Živi s kakimi tri sto divjaki daleč od tukaj v gozdih. Ravno takisto mi je obljubil najstarejši glavar Manominijev Javedok, ki prebiva sè svojimi kakih 50 milj od tod. Sploh imajo moja popotovanja po Okontski pokrajini in okoli Grinskega zaliva namen, da bi združil v jedno kerščansko občino vse Manominije, ki so deloma vže kristijani, deloma pa še ajdje. Pač ni zmožno pero dostojno opisati, kako čudovito razliva Bog svoj blagoslov nad te vboge divjake in kako razsvitluje sè žarki svoje milosti njih serca; kako stanovitno hodijo novo-spreobrnjeni po poti zveličanja, kako željno poslušajo božjo besedo in skerbe, da si ohranijo nedolžnost sv. kersta.

Hitro mi beži čas mej temi dobrovoljnimi divjaki. Zjutraj vstajam ob gotovi uri in opravim svoje cerkvene molitve. Pred mašo zapojemo nekaj indijanskih pesmi in odmolimo jutranjo molitev. Potem je sv. maša. Po maši dam znamenje s trompeto; zberó se vsi novo kerščeni in tisti, ki se pripravljajo za sv. kerst, pa tudi otroci, ki so vže zmožni poduka. Učim jih raznih potrebnih molitev. To traja nekako dve uri. Potem dam drugo znamenje s trompeto. Zdaj prikrevljajo starčki in sivolase ženske, ketere učim sv. resnice. Popoldne imam poduk za odrasčene može. Zvečer pa se zbirajo vsi kerščeni brez razločka v cerkvi kjer imamo razna pobožna premišljevanja in druge pobožnosti.

Velika množica odraslih se je vže naučila potrebnih molitev v očipve- ali pa v manomini-indijanskem jeziku. Novo-kerščeni se čutijo po božji milosti prav srečni in zadovoljni. Stevilo teh je od 27. novembra lanskega leta do 30. aprila 1854 sto dva in trideset.

Precej pri prvem uku sem zapazil, da otroci od 6. do 8. leta, kaker tudi neketeri odrasli ne umó očipvanski; zato sem si dal precej neketero molitve, kaker „Oče naš“, „Češčena si Marija“, „Čast bodi Bogu“ in „sv. rožni venec“ sè skrivnostmi v manominijsko narečje preložiti. Vse te molitve so se novoker-

ščeni prav lahko naučili v teku šestih tjednov. Mej sv. mašo zdaj molijo rožni venec po očipve ali pa po manominijski.

Upam, da se bom z božjo pomočjo naučil tega narečja prav v kratkem. Če tudi je prav različno gledé glasu (izreke) in izrazov za stvari od očipvanskega. V kljub svojemu nepreterganemu misijonskemu poslu, mi ostane prilika, da divjake poprašujem, kako imenujejo po svoje te ali one reči. Sè spraševanjem in odgovori se vadim tega težkega narečja. Razumim jih skoraj popolnoma. Znam pa v njih jeziku vse molitve, kaker jih tudi podučujem, ko pridejo k meni.

Manominiji so prav mirni in dobrovoljni divjaki. Mnogi mej njimi so prav dobri kristijani. Mej njimi se ne nahajajo sovraštva in vojske z drugimi indijanskimi rodovi, kaker se mej drugimi rodovi navadno godi. Tudi so sovražniki vpijanljivih pijač; ta čednost zmernosti je najboljši nagib h kerščanski veri. Tudi ne hrepene po prepovedanih razveseljevanjih, ki so navadno združena s pojedinami in pijančevanjem. Če se pa semtertja gode, je pri tacih gostijih vse pošteno in nedolžno brez vsake nezmernosti in pohujšanja.

Moji katoliški indijani obhajajo tako gostijo le jedenkrat na leto, — „na praznik sv. treh krajev.“ Glavarji se namreč po indijanski zovejo „ogimag“, kar se po naše pravi „kralj“; zato se hočejo v svoji priprostoti na god svojih patronov, nekoliko pokazati in obnesti. Vsako leto pripravi jeden glavarjev gostijo. Pripomorejo mu tudi njegovi sorodniki. Vse pa se godi prav nedolžno v skupni ljubezni in jedinstvi. Mej gostijo prepevajo po božne indijanske pesmi.

Glede na kerščene Manomince moram spoznati, da se precej po sv. kerstu popolnoma odpovedó vsem malikovavskim vražam in drugemu glumaštvu. Iz vsega serca se popolnoma vdajo Bogu in jedino zveličavni katoliški cerkvi. To pa pokažejo s tem, da prineso precej po sv. kerstu polne vreče, nad 12 kilogramov težke, raznih malikovavskih reči k meni. Vse te reči sežgó v pričo mene; pogostokrat se mej to šaro nahajajo reči, kaker robci, vreče i. t. d., o katerih jim pravim, da niso malikovavske in jih toraj tudi ni treba sežgati. Vender pomečejo vse te reči v ogenj, da bi jih prav nič več ne spominjalo na njih poprejšnji žalostni stan malikovavstva. Navadno je ta čarobna šara vže zelo stara; dobili se jo od svojih pradedov; zato je tudi navadno vže terhljena in razglodana od červov.

V nekoliko dneh bom zapustil sè svojimi vernimi Okonto za vselej. Na povelje vlade Zedinjenih deržav se moramo preseliti v Wolf-River-Falls, ki je 30 milj od tukaj. Tam bomo skušali postaviti cerkev, ki bo vsaj 50 črevljev dolga. Naselbina v tem kraji nam je od deržave dovoljena za zmirom. Zamenili so to zemljo za del ob Misisipu, keterega so odstopili deržavi. Zemlja je razdeljena mej Indijane, da jo bodo obdelovali.

Dne 10. t. m. (maja) je prišel deržavni zastopnik dr. Hübmann v Wolf-River-Falls. Pisal mi je, naj pridem precej tje sè svojimi Indijani, da se dogovorimo o važnih zadevah glede Manomincev. Precej sem šel na pot se svojimi gozdnimi prebivalci. Prav prijazno me je sprejel. Precej je ob kratkem razložil Indijanom vse to, kar jim namerjava povedati. Mene pa je prosil, naj jim po inčijanski raztolmačim, kar jim pripoveduje, kar sem tudi storil. Dva dni je ostal deržavni urednik tam, in trikrat govoril Indijanom, da bi jim vse prav umevno in razločno povedal, kar so o njih sklenili v Vašingtonu. Starešinstvo jim je namreč dovolilo na petnajst let jedno žago, jeden malin, enega kovača in enega tesarja; tudi jim bodo postavili dve šoli. V kratkem bo prišel deržavni oskerbnik Manomincev v Wolf-River-Falls, da odkaže vsaki manominijski družini del zemlje v obdelovanje. Glavarji so podpisali ali pa podkrižali vso pogodbo v znamenje, da so zadovoljni. Potem so poslali stvar starašinstvu v Vašington, da jo poterdi.

Ker so to spomlad vsi moji kerščeni Manominci več milj daleč v gozdu razkropljeni, kjer pripravljajo sladkor, ajdje pa so se pred kratkim vernili od tega opravila, nisem od 30. aprilja t. l. nobenega kerstil. Upam pa, da bo z božjo pomočjo tem bolj rodovitno spreobračanje divjakov v Wolf-River-Falls-u, kamer se bom preselil te dni.

Tam namerjavam postaviti precej prostorno cerkev, v kateri se bo mogla zložno zbirati vsa moja kerščanska občina k božji službi. Da bi pa mogel ta svoj sklep na čast božjo in v zveličanje bližnjega zveršiti, obračam se do dobrotnikov in udov družbe sv. Leopolda s prošnjo, naj me blagovolijo podpirati z milodari, da bom mogel postaviti dostojno cerkev in pa hišo za mašnika. Dà, vse, kar mili dobrotniki storé v pospeševanje spreobračanja vbogih divjakov, povernjeno jim bo stoterno v nedosegljivi luči, kjer bodo onstran groba gledali božje obličje na vse večne čase. Tudi vsakdanje goreče molitve novokerščenih, v

keterih sercih po moči zasluženja Jezusa Kristusa žari po sv. kerstu zadobljena božja milost, bodo mnogo premogle pred božjim tronom, sprosile bodo milim dobrotnikom milost in blagoslov iz nebes. Ko pa se jim bo približal večer tega zemeljskega življenja, spremila jih bodo njih dobra dela v veselo večnost!“

(Dalje prih.)

Sveti rožni venec.

(Dalje.)

Kerščanski očetje in matere, ki imate nesmertne duše, in te bo sodnik božji kedaj tirjal iz vaših rok, ali vas še ni bilo nigdar skerb, kaj bo z vami? še nigdar strah, kako vam odrastejo otroci v tolikih nevarnostih, da se ognejo časni in večni pogubi? Ali je rožni venec znan v vaši družini? ali je doma pri vas? Ali ne menite, da bo Marija, mogočna gospa tudi v današnjih dneh kači glavo sterla, vas in otroke vaše hudega varovala, če bote vsaki dan molili apostoljsko vero? če bote sedmero prošenj molitve Gospodove po petkrat v nebo pošiljali? če bote Marijo vsaki dan petdesetkrat pozdravljali? če jo bote vsaki dan petdesetkrat prosili: prosi za nas grešnike zdaj in na našo smertno uro?

Kerščanski ljudje, gospodarji in gospodinje, če pomislite, kaj govori sveti apostolj Pavel: kedor ne skerbi za svoje, zlasti za domače, on je vero zatajil, ter je hujši od pogana, ali vas ni nič zaskerbalo za vaše hlapce in dekle, za vaše domače, za katerih duše boste odgovarjali, in svoje duše zanje zastavljali? Ali je v vaših hišah rožni venec ljub prijatelj? Ali mislite, da bi si res upala stara kača nevere in popačenosti vrat iztegovati do vaših prebivališč, odpirati svoje peklensko žrelo, ter vam v hiše in serca bruhati pohujšanje in greh, ke bi se glasila pri nas hvala Marijina, ke bi bile vaše hiše v varstvu nebeške kraljice? O, ta mogočna braniteljica bi gotovo glavo sterla tisti zveri!

Vi, ljubi otroci! ljubljenci preljubeznivega materinega serca Marijinega! ti srečna nedolžnost, ti nebeška priprostost, ki nevarnosti ne poznaš! ah ne, ti n e srečna nedolžnost in priprostost,

ki tega ne veš, ne slutiš, in zato se pogubljaš, še preden se zaveš! Otroci, vi imate mater v nebesih, ki je boljša, ljubezniviša, mogočniša, častitljiviša, vzvišeniša, kaker je mati, ki jo vidite z očmi. Ona je mati v nebesih, je mati vašega odrešitelja Jezusa, je mati Božja, je vaša mati, ona je Marija. Nebeška ta mati vas hoče imeti pri sebi v nebesih. Ona vas prijazno vodi kaker mati za roko, ter vas bo tudi res pripeljala v nebesa, če jo boste radi imeli, če jo bote častili, kaker se spodobi dobrim otrokom. Kolikerkrat molite rožni venec, tolikrat ji spletate takorekoč cvetoč venec iz najlepših rož, ter ga devate na glavo svoji nebeški kraljici. Mati nebeška, Marija, je prav vesela tega venca, še bolj pa vas. Hvaležna vam bo za to, plačala vas bo, varovala in branila bo vas in vaše stariše, ter bo po materino skerbela za vas vse. Ljubi otroci! molite pogostoma rožni venec, molite ga radi in pobožno, molite vsaki dan sv. rožni venec.

Kedo izmed nas ne čuti stisek velike in hude borbe v današnjem času? Koga ni strah odgovora v večnosti? Kedo se nima tresti za zveličanje svoje in svoji skerbi izročeni? Kedor resnično ljubi sebe in svoje domače, mora hrepeneče in hvaležno segati po vsakem pomočku, ki ga more varovati in rešiti, ter vestno se ga posluževati. Ali ni torej sveta dolžnost, da pobožno in radi molimo rožni venec, ko vsakedanjo molitev?

Naši očetje so z orožjem rožnega venca domačo hišo čisto ohranili pohujšanja in pregrehe. Prevideni z orožjem rožnega venca so varovali meje domovine in odganjali sovražnike. Z orožjem rožnega venca so zaderževali zmoto in nevero, ter so nam pravo vero, največi zaklad na zemlji, dar božji, neizkaljeno in čisto ohranili. Z orožjem rožnega venca so zmagovali skušnjave in naklepe duha iz temin. Z rožnim vencem so sklepali vsaki dan, in tudi svoj poslednji dan so ž njim sklenili. Kaker so vsaki večer z rožnim vencem legali spat, tako so ležali tudi zadnji večer življenja, in ž njim so jih v grob položili. Sveti rožni venec so nam zapuščali ko najsvetejše sporočilo, ter nam priporočali, da ga tudi molimo. kaker so ga oni, v naš časni blager in na naše večno zveličanje. Vem, da marisikod po deželi še zdaj vsaki dan molijo rožni venec. Vem, da kerščanski meščani z družino in posli še zdaj vsaki dan molijo rožni venec, ker so katoliški potomci katoliških prednikov. Ali pa molijo rožni venec tudi v viših krogih, v gosposkih stanovih? Ali ga

molijo le v vseh družinah po mestih in tergih in vaseh? Žalibog, ne! Izobraženje, ki je okajeno z dimom iz pekla, je iztergalo rožni venec iz marisiketere roke, iz mnoge hiše, iz mnogo družin, podalo pa jim je znamenja nevere in napuha. Ke bi moral zdaj v imenu cerkve zavpiti dolu v grobove očetov: Katoliški očetje! vaši otroci in vnuki in potomci ne molijo več rožnega venca; in v njihovih hišah, nekedaj vaših, se ne glasi več slavna hvala Marijina; nimajo časa za to; celo sramujejo se ga: kakšen bi bil pač odgovor? Rekli bi nam: Izneverjeni, malopridni, nehvaležni otroci! ali smo vas kaj takega učili? ali smo vam dajali take zgleda?

Ni čuda, če gine živa vera, če peša močna čednost, če vene cvetoča nedolžnost, če se gubi čversta mladost, če se blagoslov božji vmika s hribov in dolin, če vse žaluje in stoka pod stiskami in nadlogami in vsakoverstnimi nesrečami.

Katoliški kristijan, ki to bereš, in ki imaš še kaj božjega duha v sebi! če več ne poslušáš živega glasu, poslušaj vender glas mertvih: ne zapuščaj svoje matere, ne oddaljuj se od svoje kraljice, ne devaj iz rok svojega najmočnejšega in najzmagovitišega orožja, terdno derži rožni venec: potem ti bo tudi vera in čednost in nedolžnost iznovič zacvela. vmikala se bosta hudi sovražnik in nesreča, blagoslov in rodovitnost se bosta razlivala po polju, po živini, nad hišo, nad teboj samim, nad vsemi tvojimi — srečen boš zdaj in vekomaj.

(Dalje prih.)

Slepa in prava zadovoljnost.

Vprašaj keteregakoli hočeš na svetu, ako želi biti srečen in zadovoljen, vsakedo bo naglo priterdil. Le kratek ogled po svetu nas hitro prepriča, da vse za srečo in zadovoljstvom dervi, vsakedo si želi enkrat svoje serce vmiriti. Žalibog pa, da jih je prav mnogo, katerim zadovoljstva in miru najti ni mogoče, ker po takih stvareh hrepenijo, ki nikedar serca nasititi ne morejo. Glede teh nesrečnih je imel sveti Bernard neko prav čudno prikazen.

„Videl sem — pravi on — pet mož, kateri so se mi zdeli kot neumni. Pervi je imel polna usta peska, keterega je nepre-

nehoma dvehil. — Drugi je stal v kovačnici ter je z odpertimi ustmi lovil okolo švigajoče iskre. — Tretji je sedel v močvirju in je slastno v se dihal kužni sopar, ki je iz njega puhtel. — Četrti je sedel na visokem stolpu z odpertimi usti, da mu je veter noter pihal. — Peti je pa stal na nekem posebnem mestu, ter se je vsem štirim zavoljo njih neumnosti posmehoval, pa siromak je sam zaslužil kot največi norec zasmehovan biti, ker si je neprenehoma perste in roke oblizoval, kaker da bi jih požreti hotel.

Zelo so se mi smilili ti peteri možje. Vprašam jih, zakaj se tako čudno obnašajo? Vsih pet odgovori: „Lačni smo, radi bi se nasitili.“ Ko sem njih meršava telesa pogledal, pridejo mi na pamet Davidove besede: „Zadet sem kaker seno in moje serce je suho, ker zabim svoj kruh jesti.“ Potem jim odgovorim: „Pesek, iskre, veter, sopar, to pač ni kaj takega, s čemer morete lakoto vtolažiti. In ako bi vam tudi vse to želodce napolniti moglo, bodo vaše duše vendar le lačne ostale, ker po božji podobi vstvarjena in z razumom obdarovana duša se sicer lahko z mnogimi posvetnimi rečmi peča, ali zadovoljnosti v tem vendar le ne najde. Njo, ketera je zmožna z Bogom se zediniti, ne more nič manjšega nasititi.“

Poslušajte me zdaj, kaj ta prikazen pomeni.

Pervi mož, ki je pesek dvehil, pomeni skopuhe, kateri noč in dan le po denarju in imetku hrepenijo in s tem si mislijo svojo lačno dušo nasititi. Ali to se jim ne posreči. Pri vsem svojem denarju so vendar le še bolj lačni, duša se jim noče nasititi. Sveto pismo pravi: „Jedo in se ne nasitijo.“

Drugemu možu, ki je v kovačnici z ustmi iskre lovil, podoben je serdit in maščevaven človek, kateri si misli ogenj svoje jeze s tem vtolažiti, ako svojemu sovražniku z besedo in z djanjem prav mnogo zlega stori. To se mu pa ne posreči, ogenj jeze le nadalje gori in prizadeva mu največo bolečino.

Tretjemu možu, ki se je z kužnim soparom nasititi hotel, podobni so raskošni ljudje, ki svoje duše se sladnostmi počutkov zadovoljiti skušajo, kar pa ne morejo.

Četertemu možu, ki je z odpertimi ustmi veter lovil, podobni so ošabni in častilakomni, ki si domišljujejo, da so že srečni, ako se spnejo do visokih služeb in časti, in ako jih svet s hvalo obsiplje. Ali kako je to mogoče, da bi veter posvetnih časti človeško dušo nasitil?

Petemu možu, ki se je hotel z oblizovanjem svojih rok nasititi, podobni so nevošljivci in zavistneži, kateri niso nigdar veselejši, kaker tedaj, keder se komu slabo godi — Kako revno je tako veselje! Sveto pismo pravi: „Neumneža pojé njegovo lastno meso“ —

Tako razlaga sveti Bernard svojo čudno prikazen hoteč prepričati nas, da svet sè svojimi dobrotami, in se zadovoljenjem naših strasti nas osrečiti ne more. Sveti Avguštín je dolgo miru in zadovoljnosti iskal, ali ni ga našel, dokler se ni k Bogu vernil. Prepričan, da ni drugje zadovoljnosti, kaker pri njemu, je zdihnil ves zadovoljen: „Nemirno je naše serce, o Bog dokler se v tebi ne počije.“ Pomisli dobro te besede, pobožni bravec, in reci, ali se ni morebiti tudi tebi kaj enakega zgodilo, t. j. da si v posvetnih rečeh zadovoljnosti iskal, n. pr. po veselicah, v časteh, v bogastvu ali v čem drugem in vender je nisi našel? Res človeške duše ne more drugo zadovoljiti, kaker nebesa.

To je prav lepo pokazal mlajši brat svetega Bernarda, Nivard. Ko je sveti Bernard sè svojimi brati dom zapuščal, da bi ž njimi v samostan stopil, ostati je moral še mladoletni Nivard doma, da prevzame kašnje vse domače posestvo, in da oče ne ostane sam. Pri odhodu mu pravi starejši brat: „Glej, bratec, zdaj je vsa dediščina tvoja“ — Koliko jih je na svetu, ki bi tako srečo z veliko radostjo sprejeli. Mladi Nivard se pa ni tega kar nič veselil, on ni mogel najti zadovoljnosti v posvetnem bogastvu; zato je odgovoril svojemu bratu: „Da, nebesa so za vas, zemlja pa za me; — to ni enaka delitev!“ — Komaj je čakal tudi on priložnosti, da bi šel za svojimi brati iskat pri Bogu svojega miru.

Enakih misli kaker mladi Nivard je bilo že na tisoče mladencev in devic na svetu, katerim je posvetna sreča roko ponužala, ali znajoč, da jih ta zadovoljiti ne more, so iskali stalne sreče pri Bogu. Prav lep zgled v tem je neki „manjši brat“ iz šestnajstega stoletja, imenovali so ga „brat Polidor.“ On je bil v svetu imeniten mož, doktor pravoslovja, bogat, v visokih službah, mož prekrasne postave; govorilo se je, da je najlepši v vsi Italiji. Ali vse to ni moglo zadovoljiti njegovega plemenitega serca. On zapusti svetu, kar je bilo posvetnega, in stopi v red svetega Frančiška, ali samo kot brat lajik. Z veseljem je prevzel prav nizka opravila v kuhinji in na vertu, za kar ni bil

ravno preveč spreten; zato ga je zlasti prvo leto marsiketera kazen, marsiketero opominjanje zadelo. Ta nekedaj v svetu tako slaven mož in doktor je moral v samostanu tudi domačega osliča kermiti. V tem je pa nahajal več zadovoljnosti in miru, kaker pri posvetni visokosti; vedel je, da dela vse zavoljo Boga. — Ko so ga njegovi prejšnji znanci, znameniti gospodje, obiskali, kar se je večkrat zgodilo, in ko so ga videli v zakerpani obleki in bosonogega najnižja dela veselo opravljati, so se zelo čudili ter so globoko ginjeni rekli: „Na svetu je vse nečimernost, in Polidorovo zaničevanje posvetnih reči je največi čednost.“ Ker je ta ljubljeneč božji edino v Bogu svojo zadovoljnost iskal, jo je tudi našel. Sveto je živel in sveto je tudi vmerl.

Svet ne more dati pravega miru in zadovoljnosti; zato pravi sv. Pavel: „Iščite, kar je gori, kjer je Kristus sedeč na desnici božji, hrepenite po tistem, kar je zgoraj, ne pa po tem, kar je na zemlji.“

P. — n -- n.

Zahvala za vslišano molitev.

Z B. pri I p a v i.

Imeli smo s svojimi sorodniki imeti čudno zamotano pravdo. V tem neljubem položaju sem goreče prosila, da bi ljubi Bog na bolje obrnil in razsodil. Najbolj sem stvar priporočala sv. Jožefu, keterega že iz mladih let častim kot svojega velikega dobrotnika, in sv. Antonu P. Obljubila sem v „Cvetju“ naznaniti, ako bom vslišana; in res smo se poravnali. Torej večna hvala Bogu, sv. Jožefu in sv. Antonu; tako veselo spolnjujem svojo obljubo.

A. Č.

Nadalje naznanjajo svojo zahvalo :

Iz S r e d i š č a bralka „Cvetja“ za dobljeno pravico v neki pravdi.

Iz K o z j e g a družinska mati Antonija za trikratno odver-njenje smertne nevarnosti in velike škode pri živini.

Neka oseba č e r n i š k e skupščine za vslišano molitev.

Z N o t r a n j s k e g a tretjerednica Fr. K. za čudovito po-moč od sv. družine v veliki zadregi zarad nekega dolga.

Iz Ternovega M. K. za pomoč v bolezni nekega živčeta.

Od sv. Ruperta J. D. za ozdravljenje na duhu bolne sestre in svoje telesno.

Iz Slivnice G. T. za mnogokratno vslišano molitev, zlasti za ozdravljenje nekega goveda.

Od Koborida M. U. za srečen porod.

Od Kanala neke osebe za vslišano molitev, zlasti za nazaj dobljeno stvar, ki je bila vkradena.

Od Sv. Ilja neka tretjerednica za ozdravljenje bolezni v glavi in nogah. (Dalje prih.)

Priporočilo.

V pobožno molitev se priporočajo :

Br. Eligij Gregorič, 1. reda sv. Frančiška, † v Pazinu 3. majnika v 76. letu svojega življenja; pokojni udje tretjeredne skupščine svetotrojiške: Ana Karner, Elizabeta Kocbek, Terezija Petek, Elizabeta Koren. Jera Kranjc, Marija Novak, Urša Ješovnik, Jurij Padón, Martin Dokl, Terezija Ferenc, Marija Simenčič, Ana Mezarec, Marija Srol, Marija Polič; černiške: Jozefa (Klara) Humar; tomajške: Uršula (Brigita) Bole.

Priporoča se tudi več bolnih udov svetotrojiške skupščine, posebno pa Urša Paurič iz Gornjih Verjan, Terezija Polič iz Gornjega Porčiča in Ana Vrumen iz Spodnje Senarske; neka žena iz celjskega okraja za ozdravljenje zastarele bolezni v nogi; neki mož, ki 3. red sovraži; vsi, ki „Cvetje“ berejo in podpirajo; J. J. iz V. pri Gorici priporoča svojega bolnega brata, da bi mu Bog podelil ljubo zdravje po prošnji prečiste Device Marije, sv. Jožefa, sv. o. Frančiška in sv. Antona Padovanskega; M. G. tretjerednik, da bi vsmiljeni Bog na priprošnjo Marije vselej Device, sv. Antona Pad. in sv. Frančiška njemu tolažbo poslal in njegovo namenjeno dobro delo srečno dal doversiti; neka tretjerednica, da bi ji dal Bog stanovitnost v dobrem in kar si želi glede svojega stanu, njeni materi pa ljubo zdravje.

